

***Літературна геніальність
Лариси Денисенко***

Департамент культури і туризму
Полтавської обласної державної адміністрації
Обласна бібліотека для юнацтва ім. Олеся Гончара

Серія "Сучасні українські письменники"

Літературна геніальність Лариси Денисенко

*Інтелект-реліз
Вип. 26*

Полтава – 2018

Укладач: Наталія Іванівна Фенько

Літературна геніальність Лариси Денисенко : інтелект-реліз / укладач
Н. І. Фенько ; Полтавська обласна бібліотека для юнацтва ім. Олесея Гончара. –
Полтава, 2018. – 12 с.

Видання із серії "Сучасні українські письменники", присвячене творчості
української письменниці, адвоката, правозахисника, радіоведучої Лариси
Денисенко, що вирізняється парадоксальністю мислення, несподіваними образами
та іронічним стилем.

Розраховано на учнів, студентів, викладачів навчальних закладів та
бібліотекарів, що працюють з молоддю.

"Жіноча проза – соціокультурний феномен, що виникає в процесі опанування жінками публічного простору і виражається в появі літературних текстів, які описують світ, соціальний досвід і практики очима жінок".

О. Трофімова

"Якщо словами ти зміниш людину та її життя на краще, або, принаймні, дасиш раду собі самій – це є тим, ради чого варто займатись своєю роботою".

"Не можливо і не варто любити всіх. Це – абсурд. Але варто спробувати бачити в кожній людині – саме людину".

Л. Денисенко

Твори Лариси Денисенко – популярного українського прозаїка початку ХХІ століття, навряд чи коли-небудь потраплять до хрестоматій. Вони не припадатимуть порохом у сутінках бібліотек в оточенні текстів похмурих класиків. Безжальні руки укладачів не викидатимуть із них розділи, аби втовкти всі літературні колізії й кульмінації в один грубий том і максимально скоротити час його читання. Оповідання, новели, романи Денисенко ніяк не вписуються в "канон" української літератури, бо авторка постійно намагається щось нове віднайти в собі, людях, подіях, тобто постійно перебуває в пошуку, причому може повертатися і до людей, і до речей, і до явищ, які промацала, відчула, була знайома і кожного разу віднаходить в усьому цьому щось нове.

Народилась Лариса Володимирівна Денисенко 17 червня 1973 року у м. Києві. Українська письменниця, адвокат, правозахисник, теле- та радіоведуча і неймовірно завантажена персона.

Має литовсько-грецьке походження з домішками угорської, польської, ромської та української крові. Українську опанувала в 23 роки, коли почала працювати в Міністерстві юстиції України.

Закінчила юридичний факультет Київського національного університету імені Т. Г. Шевченка, Центрально-Європейський університет (Будапешт), курс законопроектування при Міністерстві юстиції Нідерландів.

Працювала радником Міністра юстиції, була першим заступником начальника управління права міжнародних організацій Міністерства юстиції України. Певний час очолювала національне представництво Міжнародної антикорупційної організації Transparenci international. Має відзнаку Верховного Суду України "За вірність закону".

Веде адвокатську практику. Має ліцензію на здійснення практики в Торонто та Оттаві, щодо справ, пов'язаних з біженцями та мігрантами. Є одним з адвокатів, що представляють інтереси громадян в Європейському суді з прав людини (Страсбург).

Журналістикою Лариса почала займатися з 2006 року як авторка та ведуча культурологічної програми "Документ" на каналі "1 + 1", де пропрацювала п'ять

років разом з Анатолієм Єремою та Юрієм Макаровим. Має досвід сценарної роботи на телебаченні.

Як есеїстка публікувалася і продовжує друкуватися в таких виданнях, як "Українська правда", "Фокус", "Профіль", "Новое время", "Женский журнал", "Taz" (Німеччина).

У жовтні 2014 року Лариса дебютувала як ведуча на "Громадському радіо". Вона почала із запису подкастів для передачі "Чайник", де разом з гостями студії інформувала слухачів про міжнародну політику, моду, розвиток телебачення, інвестиції, національну безпеку, психологічні аспекти в стресовий період тощо.

Створила цикл програм "Ген справедливості", в яких допомагає людям розібратися в тонкощах захисту, процедурі отримання безоплатної правової допомоги, вказує на помилки та процесуальні порушення, до яких вдається слідство, суд. Розповідає, в який спосіб можна отримати доступ до правосуддя та як почуватися захищеним. Програма "Ген справедливості" створена за фінансової підтримки Уряду Канади в рамках проекту "Доступна та якісна правова допомога в Україні". Виходить на "Громадському радіо" третій рік – зроблено 88 подкастів, до розмови запрошуються представники Міністерства юстиції України, Координаційного центру з надання правової допомоги регіональних центрів БВПД, органів адвокатського самоврядування, а також адвокати, що надають таку допомогу та їх клієнти, громадські активісти, правозахисники та міжнародні експерти.

Лариса Денисенко стала почесною амбасадоркою V "Чілдрен кінофесту". Місія Посла фестивалю – популяризація ідей якісного сімейного дозвілля і культурного розвитку дітей та підлітків в Україні.

Окремої уваги заслуговує літературний досвід Лариси. Її дебютний роман "Забавки з плоті і крові" (2002) відразу отримав гран-прі Всеукраїнського конкурсу романів та кіносценаріїв "Коронація слова". З-під пера авторки вийшло понад десять романів. Двічі її книги – "Танці в масках" (2006) та "Сарабанди банда Сари" (2008) – отримували звання "Краща українська книга" за голосуванням читачів та професійного журі тижневика "Кореспондент". Денисенко також є співавторкою посібника "Національні системи доброчесності", збірки Ради Європи щодо смертної кари, Посібника з прав людини для вчителів-тренерів, Книги суддів, а також з прав людини для дітей (проекти: "Правобукварик", "Абетка права").

Живе в Києві. Виховує двох синів. Дуже любить собак. Збирає равликів. Знаковий письменник – Габріель Гарсія Маркес. Дуже часто перечитує його книги.

Серед сучасних українських письменниць Лариса Денисенко вирізняється парадоксальністю мислення, несподіваними образами та іронічним стилем, тож ніколи не можна знати напевне, що мала на увазі авторка...

Письменниця говорить, що любить писати від імені чоловіка і жінки, аби показати, наскільки по-різному вони мислять, хоча водночас є однаковими.

Роман "Забавки з плоті і крові": новела з десяти частин (2004). Якщо Ви гадаєте, що історія, яку оповідає в своєму романі Лариса Денисенко, хоч у чомусь схожа на ті, що ви чули до цього, – Ви дуже помиляєтесь. Карнавал, який мимоволі дарує добрий усміх. Забавки з кумедним перевдяганням та химерною "змінною статі". Сила-силенна гомерично смішних рефлексій на тему стереотипів, які ми витворюємо щоденно: наївних, вульгарних, сентиментальних, історичних,

культурницьких, вікових, "тусовочних" – кожен читач може продовжити список або й укласти свій. Однак попри все – це зворушлива love story...

Ерік ненавидить Англію і Хемінгуей, боїться велосипедів і перевдягається в жінок легкої поведінки... Міра – сліпа дівчина, що любить співати, живе з своїм братом Рудим і намагається подружитися з його дівчатами... Рудий – хлопець, який не любить фотографуватись і нікому не називає своє ім'я... Що може бути спільного у цих людей? Як завжди – неочікувані повороти долі приводять невідомо куди. Одного разу Ерік перевдягається в дівчину і блукає вулицями Києва, які приводять його до Міри... Саме так почалося їх знайомство.

Міра не усвідомлює, що Еріка – це насправді хлопець Ерік, тому починає з ним дружити і довіряти йому всі секрети. Говорять, рідко буває дружба між хлопцем і дівчиною, навіть, якщо дівчина не здогадується, що дружить з хлопцем... У певний момент до людини звикаєш і боїшся втратити її, не чути її голос, не розмовляти про болі і радощі... Міра боїться втратити Еріку, але на перешкоді стоїть Рудий, який ненавидить "дівчину"...

Чим закінчиться такий дивний трикутник людських життів, хто стане зайвим кутом? Лариса Денисенко, як завжди, інтригує свого читача, щоб в кінці той одержав масу задоволення від прочитаної книги.

У наступному за «Забавками з плоти і крові» романі **"Кавовий присмак кориці"** (2005) головні дійові особи роману – Лесь та Аліса – розповідають по черзі кожен свою історію (вони зливаються у фіналі в єдине сюжетне ціле), відіграючи класичне рондо: закінчується твір там, де і починався.

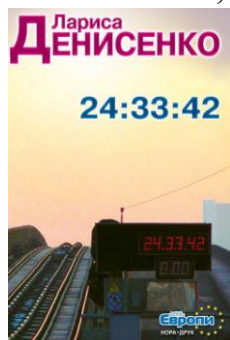
Книга жива, динамічна і ви ніби пролітаєте з героями сторінками їхнього життя, спостерігаєте за близькими і далекими людьми водночас. Ще раз переконаєтеся, що на одні і ті ж речі ми часто дивимося по різному. І своє значення у житті іншої людини іноді занадто перебільшуємо, або ж навпаки, применшуємо, що призводить до зайвих слів, вчинків і плутанини.

Як не крути, але всі ми в житті шукаємо свого синього птаха. А чи вдасться головним героям його знайти, а знайшовши – впіймати, а впіймавши – втримати? Щодо самих героїв. Хоча це слово і асоціюється з легендарними постатями, які прославилися своїми героїчними вчинками. Аліса – непередбачувана дівчина, позбавлена стереотипів та стандартів, невимушена, повна легкості і живе у своє задоволення. Не переймається різними дурницями і чоловіками у своєму житті. Але не все стається так, як хочеться. Точніше так не стається ніколи.

І кожен з нас стає вразливим, коли закохується... Лесь – талановитий, вихований, хороший хлопець, який живе визначеним для нього батьками, життям (і досить таки вдало). Але як завжди, ми хочемо того – чого не можемо мати. Половину свого життя Лесь біжить за ідеалом, точніше про нього мріє, проте на якісь радикальні дії він не здатен. Та й напевно не варто, бо тоді він би не втратив свою ілюзію, яка вела його по життю, яка була його натхненням і болем у серці (бо ж у кожного митця повинна бути своя недосяжна муза). Та з плином часу постає

багато питань... І справа там не лише у цих двох особах, історії яких дивним чином переплітаються, а в зовсім інших персонажах, які хоч не хоч, а таки з'являються в їхньому житті. І далеко не випадково.

Та й розумні люди часто кажуть, що випадковостей не буває... Коли дочитаєте книгу, відразу підете на кухню і спробуєте приготувати каву з корицею, щоб відчути "спочатку терпкий, нав'язливий та солодкуватий, аж потім легкий і гіркуватий" смак. Бо філіжанка саме цього напою зігриває серце і душу героїв. Можливо тому, що її готує хтось особливий?! Саме такий присмак і залишає по собі книга, а якщо не вірите, то переконайтеся у цьому самі...

Трикутник оповідачів відтворює і "24:33:42" (2007), в якому історію нещасливого кохання розповідають по черзі Максим, Олександра і Євген (вік персонажів склав пропорцію, винесену у заголовок роману). Оповідачі як спостерігачі перебувають на протилежних кінцях спектру. Це роман з різними настроями про різних людей та різні стосунки. Що простіше – самому намалювати людину чи вміти прочитати вже намальоване? Як навчитися не тільки чути, але й слухати? Як навчитися любити не вигадку, а живу людину з плоті та крові, з сталими звичками або з неприємним сміхом або з оберемком дивних родичів? І чи варто це робити? Цей текст розповість вам і про це.

"Танці в масках" (2006). Часто буває, що чуже життя здається нам набагато яскравішим і цікавішим, ніж власне. Тому вчителька корейської мови, корінна мешканка Сеулу Мей Кім й почала стежити за загадковою європейкою, таємницею якої вирішила дізнатися будь-якою ціною. Мей Кім навіть не здогадувалася, що ця загадкова європейка – українка Неллі, яка давно здалася на волю обставин і втратила своє справжнє Я. Чи знайде відповіді на свої запитання Мей? Чи знайде себе Неллі? Що чекатиме їх в цікавому, неоднорідному місті Сеулі? І головне питання: чи прийме вогнище їхні маски? Адже напис на традиційній корейській масці каже: "І починався святий танець, де в кожній масці була своя роль. Потім маски спалювали, і люди вірили, що всі нещастя зникли разом із димом". А йдеться наразі і про ритуали соціокультурні, і про психологічні сценарії. Українка Неллі, маючи за плечима досвід невдалого шлюбу і материнства, приїздить до Кореї, аби почати нове життя з новою людиною (і в культурному сенсі "новою" – обранець Неллі, Майк, є американцем). Проте намагання "розірвати тенета" обертаються на психологічні самоповтори: жінка закохується у байдужого до неї земляка і очікує (від нього?) дитину. Кореянка Мей, що прагне європейського способу життя – вільної душі і вільної краси, підкоряється своєму "орієнтальному" коханцеві Донгу, який, як і ведеться, вказує їй правильний особистісний шлях. У спробах віднайти себе жінки не змінюють своє буття, а лише вдягають доречні маски – спостереження героїв "Танців у масках" за чужими життями виявляється єдиним можливим способом прожити своє власне.

"Танці в масках" відзначені премією Гармонія слова в 2006 році, випущено як аудіокнигу в 2006 році; увійшли в шот-лист конкурсу Книга-року за версією бібісі, увійшли в шот-лист конкурсу „Краща книга 2006” за версією тижневика „Кореспондент”.

Роман "Помилкові переймання або Життя за розкладом вбивць" (2008). Головні герої він і вона ведуть паралельні самотні життя. Їхні оповіді утворюють парні і непарні частини роману. Лікар, що працює уночі, а спить удень, та офісний працівник, чия єдина розрада за день – ранкова пробіжка. Кожен герой розповідає про свої любовні негаразди, і "кмітливий читач" розуміє: перед нами ідеальна пара, їм варто лише зустрітися і хепі-енд гарантований. Наразі інтрига роману полягає у перетворенні "кмітливого читача" на "наївного". Перша зустріч героїв збігається із спробою убивства героїні: ранкові пробіжки дівчини заважають чоловікові спати.

Книга "Сарабанда банди Сара" (2008) – довгоочікуваний позитив в українській літературі, роман, що порушує проблему родинних цінностей. В усамітнене життя головного героя, майже тридцятирічного Павла, який полюбляє затишок, несподівано вриваються родичі Сари, Павлової дівчини, її знайомі й друзі родичів та перетворюють його життя на цілісний оркестр. Спочатку з'являється 12-річний малий Мілік, котрий разом із татом та собакою тимчасово оселяються у квартирі Павла. Його дитяча безпосередність та відкритість поряд із властивістю вставити де треба й де не треба чудернацьку життєву байку про когось зі своєї чималої єврейської родини, вступає в контраст із відлюдкуватістю Павла. Якщо зважити, що протягом всього роману Мілік розучує музичну партію для струнного оркестру та фортепіано Г.-Ф. Генделя, то зрозуміло, що життя Павла раптово змінюється, змушуючи його робити незвичні для нього вчинки та висновки.

Цей твір – добра та світла гумореска, настільки весела, наскільки й глибока, зворушливо-проста, вражає багатющою побутовою мовою, чітко виписаними образами героїв та збудованими сценами.

У романі "Відлуння: від загиблого діда до померлого" (2012) письменниця не боїться говорити про такі табувані й до сьогодні теми, як побутовий антисемітизм чи сприйняття спадщини фашизму сучасною суспільною свідомістю.

Молода німкеня Марта вважала свого діда трагічно загиблим 1943 року. Багато років тому вона з батьками та братом навіть їздила до Радянського Союзу, на територію сучасної України, – на дідову могилу. Аж раптом виявляється, що дід у 1943-му не помер, а всі ці роки жив зовсім поруч. Щоправда, у божевільні... І тепер старий перевернув її власне життя догори дригом. Марта так пишалася своїм корінням, а отримала діда-нациста, якого понад 60 років ховали від рідні, аж поки не поховали зовсім.

Що стало причиною божевілля молодого німецького офіцера? Чому його стільки років ховали від рідні? І хто ж тоді спочиває у дідовій могилі на Житомирщині?.. Марта, юрист за фахом, вирішує будь-що-будь розгадати сімейну таємницю. Відчуває, що розібравшись у минулому своєї родини, краще зрозуміє себе саму та у відлуннях давніх подій відшукає ключик до дверей власного

майбутнього. Це такий собі мікс детективу та історичного роману із щіпочкою жіночої прози, написаний легко, ненав'язливо, зі смаком.

У **"Новій старій бабі"** (2013) авторка зазіхає на вироблений протягом останніх десятиліть штамп свідомості національної – подвиг українців, які "йшли на Сибір". Головна героїня Варка – удова репресованого, однак про подвиг свого життя вона говорить у категоріях не героїчних, а загальнолюдських: "Я вирушила за ним до Сибіру, не думаю, що через велике кохання (чим ми тоді вимірювали велич любові – трагедіями російських та американських прозаїків?), мені просто хотілося, щоб у нас були діти". Обидві героїні – Варвара та її подруга Зойка – втілюють різні типи темпераменту – та життєвої позиції й водночас єдині в прагненні вистояти в найскрутніших життєвих ситуаціях і зберегти родину (улюбленого онука Славіка, котрий повсякчас намагається привести додому геть недолугу або навіть стару "нову бабу").

Стас із **"Корпорації ідіотів"** (2006) – людина не просто адаптована до кар'єрних нечистих ігор, він відтворює саму модель виживання як форму кар'єри. Стас, у минулому зять олігарха і соліст хору держтелебачення та радіо, розлучився з багатою дружиною, втратив роботу, та натомість має шанс зробити кар'єру держслужбовця.

Отже, молодий шибеник, який втрачає совість та віру в людство, випадково потрапляє на державну службу, де опиняється в колі людей, яких можна назвати ким завгодно, але не справжніми державниками. Байдикування, хизування, гра по чужих нотах. Плата – спокій і чисте сумління. Втім, відповідальність за аморальні вчинки героя авторка перекладає на якесь Воно, що дає поради Стасу. Фінал роману наразі залишається відкритим: "Я не знаю, що робитиму завтра, ким я стану, кого я покину, а кого зустріну, скільки вчиню дурниць, скільки втрачу, кому завдам шкоди, а кому принесу щастя..." Це смішно, сумно, але не безнадійно, принаймні, хочеться в це вірити.

"Корпорація ідіотів" – це можливість для пересічного громадянина потрапити за куліси життя державних мужів та процесів прийняття рішень.

Сучасна проза в дусі Зоценка та Гоголя.

"Майя та її мами" (2017). Поштовхом до написання книжки було спілкування з учителькою, яка вголос дозволяла собі називати дівчаток близнючок "пробірочники". Вона не розуміла, що це некоректно. І тому, власне, перша глава "Майї" й стосується двох кращих подруг – діток ЕКО.

Авторка на позиції захисту дитини. У якій би родині не виховувалась ця дитина, головне, щоб не було насильства щодо неї.

Дитина має почуватися комфортно в будь-якому вимірі. Серед однокласників і серед вчителів. Незалежно від складу родини. І чи подобається комусь такий склад, чи не подобається, стандартний він чи нестандартний.

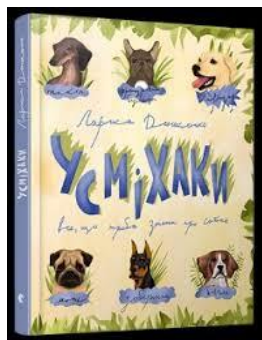
Ця книжка – як мапа різних родин. Це варіант родин різних

областей України. Всього таких родин вийшло 17, але насправді їх більше, і вони намагаються розкритися перед читачами.

Ці родини – як багатоквартирний будинок. Це соціологічний зріз того, що відбувається поруч з нами. Отже і не потрібно щось вигадувати або когось копіювати.

Книга розкриває теми, які оминаються в дитячій літературі України, і не тільки в літературі, а й в соціумі. Йдеться про толерантність в сімейному колі та сприйняття сімей, які не вписуються в прийнятий шаблон.

Якщо мрієш завести вірного песика, у новій книжці відомої письменниці Лариси Денисенко "Усміхаки" (2018) ти знайдеш усе, що слід знати про собак: як їх доглядати, годувати, виховувати і лікувати. А також про те, яке величезне щастя мати чотирилапого друга, та водночас, яка це відповідальність. Адже тваринка – не м'яка іграшка, а повноправний член сім'ї. Вчені стверджують, що дорослий песик має інтелект трирічної дитини. І тільки від господарів залежить, який характер матиме ця дитина, буде вона злюкою чи усміхакою.

Лариса Денисенко у книзі "Про Анжеліну Ісідору Дункан, Максима Рильського, Ігора Стравінського, Астрід Ліндгрєн, Джонні Хрістофера Дєппа" (серія "Життя видатних дітей", 2008) обрала п'ять яскравих особистостей для створення незабутніх розповідей про їх дитинство і дорослі досягнення. Читайте про дитячі роки Ігора Стравінського – російського композитора й диригента; Ісідори Дункан – першої зірки танцю ХХ століття, яка відкрила та розвинула школу вільного танцю; Астрід Ліндгрєн – неперевершеної шведської фантазерки та казкарки; Максима Рильського – українського поета, талановитого перекладача; Джонні Дєппа II – американського актора сучасності, який переграв таку кількість диваків, що це здається неймовірним! Книга для непосидючих мандрівників та першовідкривачів.

Трагічна історія Другої світової, сповнена злочинів проти людства, втім, знала і чимало прикладів величчя людського духу. Що це означає: бути людиною в нелюдських умовах?

Міжнародний конкурс документального оповідання "Бути людиною" дає змогу по крихті зібрати портрет Людини і символічно сказати їй "дякую".

Цього року Лариса Денисенко отримала спеціальну відзнаку в номінації "Документалістика" від України як письменниця, правозахисниця, авторка та ведуча програм на "Громадському радіо" – за висвітлення гендерної проблематики. А розказала вона неймовірну невігдану історію бабусі Ліди ще одній ведучої "Громадського радіо" Тетяни Трощинської.

"Мені Таня історію бабусі Ліди розповіла, коли ми готувалися та проводили вперше разом тренінги на «Адвокаті Майбутнього». І це була неймовірна довіра, ніби в долоні поклали пульсуюче серце. І я тоді сказала: Тань, про це треба писати. Може. Колись. Аж тут оголосили Конкурс, цілком моя тема: бути людиною і бачити людину в будь-яких жахливих обставинах, я хотіла вигадати історію, але за умовами

вона мала бути документальною: справжнє ім'я, фото, факти. І я згадала про Лідусю. Ми з Танею довго говорили про це, ділилася спогадами Таніна мама", – розповідає Лариса про створення оповідання.

Так і вийшло це оповідання про сміливу й сильну сільську вчительку із Кривих Колін, що на Черкащині, яка була поневолена під час Другої світової війни, й примусово працювала в Австрії. Конкурс організований Німецьким фондом "Пам'ять, відповідальність і майбутнє" спільно з його партнерами в Росії і Україні, ВБО "Турбота про літніх в Україні" та філіалом Благодійного фонду "Чарітіз Ейд Фаундейшн" "САФ Россия" в рамках програми "Місце зустрічі: діалог". Планується, що буде видана збірка оповідань.

Позитивної прози вітчизняній літературі катастрофічно не вистачає. Позитивної – в хорошому розумінні, бо після її романів та оповідань хочеться радіти та шукати у собі та оточенні не побитих життям сірих істот, а неординарних цікавих людей, негативні риси яких – це лише дотепні прояви особистості. Проза її легка, відкрита та багатогранна. Чи то природа, чи то професійна спостережливність дозволяє письменниці раз у раз вихоплювати з навколишньої дійсності історії – смішні до драматизму, іноді не надто пристойні, але завжди правдиві. Тому й персонажі Денисенко аж ніяк не пласкі й картонні манекени, а справжні люди з плоті й крові. Утім, не слід думати, що авторка просто переносить почуте чи побачене на сторінки своїх творів – її тексти є синтезом різних історій. Письменниця не нав'язує певної магістральної ідеї, зате сама відчутно насолоджується процесом творчості. Тож проза Лариси Денисенко буде цікавою як для тих, хто уже знайомий з нею, так і для тих, хто лише відкриває її для себе. Невимушений гумор, легкий стиль і тонкий психологізм можуть задовольнити дуже різні читацькі смаки.

Понад сто років тому класик української літератури Олександр Олесь написав вірша "З журбою радість обнялась..." Кожен твір Лариси Денисенко ніби ілюструє цю метафору, нагадуючи: життя – така штука, а Божі дороги несповідимі: не тільки радість виростає з журби, смутку чи нещастя, а й сміх, утіха й тепле родинне щастя. От лише не забувайте вірити. І які б перипетії не спіткали нашу країну та її літературний процес, **Денисенко завжди залишиться Денисенко.**

Твори Лариси Денисенко

Денисенко Л. Забавки з плоті та крові : новела з десяти частин / Л. Денисенко. – Львів : Кальварія, 2006. – 192 с.

Денисенко Л. Кавовий присмак кориці : роман / Л. Денисенко. – Київ : Нора-Друк, 2007. – 256 с.

Денисенко Л. Про Анжеліну Ісадору Дункан, Максима Рильського, Ігора Стравинського, Астрід Ліндгрєн, Джоні Хрістофера Депа II. – Київ : Грані-Т, 2008. – 128 с.

Денисенко Л. Відлуння : роман. – Харків : Книжковий Клуб "Клуб Сімейного Дозвілля", 2013. – 320 с.

Денисенко Л. Калейдоскоп часу / Л. Денисенко. – Харків : Книжковий Клуб "Клуб Сімейного Дозвілля", 2013. – 320 с.

Денисенко Л. Нова стара баба / Л. Денисенко. – Харків : Книжковий Клуб "Клуб Сімейного Дозвілля", 2013. – 272 с.

Денисенко Л. Корпорація ідіотів : роман / Л. Денисенко. – Київ : Нора-Друк, 2012. – 276 с.

Денисенко Л. Сарабанда банда Сарі : роман / Л. Денисенко. – Київ : Нора-Друк, 2008. – 240 с.

Денисенко Л. Танці в масках : роман / Л. Денисенко. – Київ : Нора-Друк, 2015. – 212 с.

Денисенко Л. Усміхаки: все, що треба знати про собак / Л. Денисенко. – Львів : Видавництво старого Лева, 2018. – 123 с.

Статті про творчість Лариси Денисенко

Балакир А. Дивитися фільми про Росію не можемо. Мені це фізично боляче / А. Балакир // Країна. – 2015. – № 4. – С. 36-39.

Денисенко Л. "Я відчула персональну відповідальність за безпеку дітей" / Л. Денисенко // Дзеркало тижня. – 2017. – № 36. – С. 14.

Жіноча доля жіночої прози в Україні // Шкільна бібліотека. – 2010. – № 8 – С. 56-60.

Міжнародна перемога українців у літературній сфері – 2017 // Українська літературна газета. – 2017. – 29 груд. – С. 4.

Радзівська В. Вронського не люблю : [сім книжок, які перечитує Лариса Денисенко] / В. Радзівська // Країна. – 2011. – № 48. – С. 52-53.

Електронні ресурси

Денисенко Лариса Володимирівна [Електронний ресурс] // Вікіпедія : вільна енциклопедія : [сайт]. – Текст і граф. дані. – Б. м., 2018 – . – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki> (дата звернення: 4. 07. 2018). – Назва з екрана.

Бавзалук Д. Лариса Денисенко: я не відпочиваю, я змінюю тип роботи [Електронний ресурс] / Бавзалук Дар'я [сайт]. – Текст і граф. дані. – Львів, 2016 – . – Режим доступу : <https://wz.lviv.ua/interview/174208-larysa-denysenko-ya-ne-vidpochyvaiu-ia-zminiuiu-typ-roboty> (дата звернення: 4. 07. 2018). – Назва з екрана.

Лариса Денисенко [Електронний ресурс] : [сайт]. – Текст і граф. дані. – Б. м., 2018 – . – Режим доступу : <https://hromadskeradio.org/team/larysa-denysenko> (дата звернення: 4. 07. 2018). – Назва з екрана.

Науково-аналітичне видання

Серія "Сучасні українські письменники"

Літературна геніальність Лариси Денисенко

***Інтелект-реліз
Вип. 26***

Укладач **Наталія Іванівна Фенько**

Редактор
Комп'ютерна верстка
Відповідальна за випуск

**С. В. Сичова
О.М. Якубовський
М. Г. Максименко**

Підписано до друку 5.07.2018.13 стор. Тираж 3 прим.
Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара
36039, м.Полтава, вул. Гончара, 25а
<http://libgonchar.org>
E-mail: pobugonchara@ukr.net